

Sygn. akt III Ca 1354/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Krystyna Wiśniewska - Drobny

Sędzia SO Teresa Kołeczko - Waclawik (spr.)

SO Urszula Walenta

Protokolant Aleksandra Sado - Stach

po rozpoznaniu w dniu 23 listopada 2017 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Agencji Mienia Wojskowego w W.

przeciwko Gminie G.

o odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt I C 1480/16

1. **oddala apelacje;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Urszula Walenta	SSO Krystyna Wiśniewska -Drobny	SSO Teresa Kołeczko – W.
---------------------	---------------------------------	-----------------------------

Sygn. akt III Ca 1354/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 21 kwietnia 2017r. Sąd Rejonowy oddalił powództwo wniesione przez Agencję Mienia Wojskowego w W. przeciwko Gminie G. o zapłatę.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód jest właścicielem lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...). Mocą wyroku z dnia 24.7.2012 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach nakazał K. K., A. K., A. P., małoletniej D. P. i małoletniemu B. J. opuszczenie i opróżnienie lokalu mieszkalnego położonego w G. przy ul. (...) oraz wydanie go Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, jednocześnie przyznając pozwany prawo do lokalu socjalnego i wstrzymując wykonanie

orzeczenia do czasu przedstawienia uprawnionym oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego przez Gminę G.. Powódka zwracała się do pozwanej o wskazanie lokalu socjalnego dla byłych lokatorów. K. K., A. K., A. P. nadal zamieszkują w lokalu powoda. Wysokość opłat za używanie lokali mieszkalnych, będących w dyspozycji Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, określana jest przez Dyrektora Wojskowej Agencji Mieszkaniowej. Osoby eksmitowane nie uiszczają opłat za media. Powód wzywał do zapłaty lecz bezskutecznie. Powód również wzywał pozwaną do zapłaty odszkodowania z tytułu niedostarczenia uprawnionej lokalu socjalnego. Na dzień 12 sierpnia 2016 r. w G. na wydanie decyzji o przydziale kwatery albo innego lokalu mieszkalnego oczekiwało kilkudziesięciu żołnierzy.

W tych okolicznościach sąd powołując się na art. art. 29 b ust. 4 ustawy z dnia 22 czerwca 1995r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej i art. 18 ust. 1, 3 oraz 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz.U. z 2005 r., nr 31, poz. 266 ze zm.) wskazał, iż jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do lokalu z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 k.c. Przywołując art. 361 § 2 k.c. ocenił, iż powód poniósł szkodę lecz zaoferowany przez niego materiał dowodowy, nie pozwolił na ustalenie jej wysokości. Wprawdzie strona powodowa dołączyła do akt dokumenty stanowiące rozliczenie kosztów ponoszonych z tytułu korzystania z lokalu przez osobę eksmitowaną, lecz stanowią one jedynie dokumenty prywatne. Strona powodowa nie przedstawiła natomiast żadnych dokumentów źródłowych (faktur, not odsetkowych, rozliczeń), sporządzonych przez dostawców mediów. Nie wiadomo w oparciu o jakie dokumenty zostały wyliczone kwoty zaliczek za poszczególne media za 2015r. i czy wyliczenia te są prawidłowe. Nadto pomimo zawnioskowanego dowodu z opinii biegłego Sąd ostatecznie pominął wskazany dowód z uwagi na nieuiszczenie zaliczki na poczet jego przeprowadzenia. W konkluzji ocenił, że strona powodowa nie sprostала obowiązkowi z art. 6 k.c. O kosztach orzeczono z mocy art. 98 § 1 k.p.c.

W apelacji powód zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu naruszenie prawa procesowego, a to art. 233 kpc poprzez błędną ocenę zgłaszanych przez powoda wniosków dowodowych, co spowodowało błędne ustalenie stanu faktycznego, art. 328§2 kpc polegające na niewskazaniu w uzasadnieniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia poprzez niewskazanie przyczyn pominięcia lub odmowy wiarygodności mocy dowodowej dowodom w postaci załączonych dokumentów na okoliczności przytoczone w treści pozwu, art. 232 zd.2. kpc, art. 278§1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez niedopuszczenie i nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z opinii biegłego, a w konsekwencji nierozpoznanie istoty sprawy w całości wobec pominięcia ustaleń w zakresie wysokości poniesionych przez powódkę opłat, które stanowiły szkodę dochodzoną od pozwanej, art. 244 kpc w zw. z art. 233 kpc w zw. z art. 328§2 kpc poprzez naruszenie zasady wszechstronnego rozważenia zebranych w sprawie dowodów z dokumentów, co doprowadziło do dokonania wadliwych ustaleń faktycznych.

Wskazując na powyższe wnosił o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność prawidłowości wyliczeń kwot dochodzonych pozwem, zmianę wyroku poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 4259,95 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów postępowania za drugą instancję. Ewentualnie wnosił o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwana wносиła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania wedle norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie mogła odnieść skutku.

Sąd Okręgowy mając na uwadze regulację art. 381 k.p.c. uznał za uzasadnione oddalenie złożonego przez powoda w toku postępowania odwoławczego wniosku dowodowego. Uzasadnienie Sądu zawiera elementy wskazane w art. 328§2 k.p.c., odzwierciedla proces myślowy Sądu, tym samym zarzut naruszenia przez Sąd art. 328 k.p.c. należało uznać za chybiony.

Z podstawy faktycznej powództwa wynika, że kwota dochodzona niniejszym pozwem stanowi szkodę, jaką poniosła strona powodowa, która odpowiada wysokości zużywanych mediów przez lokatorów i powołuje się na treść rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 stycznia 2005 roku w sprawie opłat za używanie lokali mieszkalnych, będących w dyspozycji Wojskowej Agencji Mieszkaniowej. Jednak przywołany przez nią akt prawny jedynie określa sposób naliczania oraz rozliczania opłat za używanie lokali mieszkalnych i opłat pośrednich, sposób obliczania zaliczek na opłaty pośrednie oraz wzory kalkulacji stawki opłat za używanie 1 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego, biorąc pod uwagę tytuł prawny do lokali mieszkalnych. Dlatego w celu wykazania wysokości szkody – faktycznie poniesionych kosztów przez Agencję - powódka powinna była wykazać w toku postępowania odpowiednimi dokumentami przedstawione wyliczenia. Na te okoliczności zaoferowała Sądowi tylko dowody z kserokopii sporządzonych przez nią: zestawienia zaległości i not księgowych, których moc dowodowa - jak trafnie ocenił Sąd Rejonowy jest ograniczona w świetle art. 245 kpc, zaś w związku z brakiem uiszczenia zaliczki na poczet opinii biegłego zasadnie Sąd I instancji pominął powyższy wniosek. Wniosek ten przy tym nie zasługiwał na uwzględnienie dlatego, że w materiale dowodowym zaoferowanym przez powódkę brak jest materiału w postaci dokumentów źródłowych (wystawionych przez dostawców mediów), na podstawie których dokonano naliczeń, a tylko takie materiały mogły być podstawą badania przez biegłego prawidłowości tych naliczeń. Nie jest przy tym zadaniem biegłego gromadzenie dokumentów wskazujących na podstawę faktyczną żądania, gdyż ten obowiązek, w związku z regulacją art. 6 k.c. spoczywał na stronie powodowej.

Zatem przy podważanej przez pozwaną zasadzie odpowiedzialności z tytułu korzystania przez osoby eksmitowane z lokalu powódki bez tytułu prawnego i kwestii spornej wysokości należnych z tego tytułu opłat, stanowisko Sądu Rejonowego w tej materii odnoszące się do braku niezbędnej inicjatywy dowodowej powódki trzeba ocenić jako trafne. Wbrew zawartym w apelacji twierdzeniom, powódka nie zaoferowała niezbędnych dowodów, bo za takie nie można uznać wydruku zawierającego rozliczenie kosztów zużycia wody i odprowadzania ścieków za rok 2015 r. (k.92,93). Ma on jedynie i co najwyżej takie znaczenie jak oświadczenie strony złożone w toku procesu. Mógłby zatem stanowić podstawę dokonania ustaleń faktycznych gdyby zawarte w nim dane nie były kwestionowane przez przeciwnika procesowego, a zatem gdyby sprawa miała niesporny charakter, tak co do zasady, jak i co do wysokości. Jak wcześniej wskazano, stan taki nie miał jednak miejsca. Trafnie wskazał więc Sąd Rejonowy, iż wobec zakwestionowania sposobu wyliczenia należności przez pozwaną powódka winna była złożyć wszelkie dokumenty źródłowe, na podstawie których dokonano naliczeń – regulamin, uchwały wspólnoty oraz faktury. Zasadnie zatem Sąd Rejonowy uznał, że zgromadzone dowody są niewystarczające dla uwzględnienia powództwa i ocenę tę Sąd Okręgowy aprobuje bez zbędnego powtarzania wywodów zawartych w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia.

Mając na względzie powyższe uwagi, nie sposób uznać, że Sąd Rejonowy dokonał nieprawidłowej oceny materiału dowodowego. Sąd, wobec dowodowej bezczynności powódki, nie mógł uznać, że zakwestionowane przez pozwaną wyliczenie stanowiące jedyny dowód na zasadność roszczenia, może stanowić podstawę do jego zasądzenia. Należy bowiem podkreślić, iż stosownie do przepisu art. 232 k.p.c. to na stronach ciąży obowiązek przedstawienia dowodów dla stwierdzenia faktów z których wywodzą skutki prawne, a nieprawidłowe wykonanie tego obowiązku przez powódkę, nie może stanowić podstawy do usprawiedliwienia swojego zaniechania poprzez przerzucanie odpowiedzialności za postępowanie dowodowe na Sąd.

Z przyczyn opisanych powyżej apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono w oparciu o art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 98 k.p.c. i §2 pkt. 3 w zw. z §10 ust.1 pkt. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych zasądzając od pozwanej na rzecz powódki kwotę 450 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.